

Hành khách trên chuyến tàu vô định: Chúng ta đang đi về đâu?

ISSN: 2734-9195 12:10 25/04/2025

Thật khó hình dung rằng, Trái Đất này - ngôi nhà duy nhất của loài người - lại là một khối cầu khổng lồ nặng tới 6 tỷ tỷ tấn, đang âm thầm lướt đi trong vũ trụ mênh mông. Trên hòn đá biết bay ấy là toàn bộ sự sống, lịch sử, ký ức và khát vọng của nhân loại, từ những nền văn minh cổ đại cho tới tham vọng chinh phục không gian hôm nay.

Nhưng điều đáng kinh ngạc hơn cả: Chúng ta không chỉ "trôi", mà đang lao đi với vận tốc khủng khiếp. Trái Đất quay quanh Mặt Trời với tốc độ hơn 100.000 km/h. Mặt Trời cùng cả Hệ Mặt Trời lại xoay quanh trung tâm dải Ngân Hà với tốc độ gần 800.000 km/h. Và dải Ngân Hà, trong sự khiêm nhường của một hạt bụi vũ trụ, cũng đang bị kéo về phía Great Attractor - "Kẻ Hấp Dẫn Vĩ Đại" trong vùng tối sâu thẳm, với tốc độ vượt quá 72 triệu km mỗi ngày.

Chúng ta - những sinh thể nhỏ bé, đang sống, yêu thương, tranh giành, khóc cười - thực chất chỉ là những hành khách vô thức trên chuyến tàu không người lái, lao vào bóng tối bất tận.

Không ai trong chúng ta biết vũ trụ sẽ đưa mình đi về đâu.

Sự chuyển động vĩ đại mà con người thường lãng quên

Giữa nhịp sống thường nhật, ít ai nhận ra rằng mọi bước chân, mọi ước mơ, thậm chí mọi cuộc chiến của loài người đều diễn ra trên một con thuyền đang lao vun vút giữa đại dương vũ trụ.

Chúng ta quen với cảm giác "đứng yên", nhưng thực chất, chẳng có gì tĩnh tại. Vũ trụ không ngừng vận động. Mọi thứ đều đang dịch chuyển - từ hành tinh, ngôi sao cho tới từng hạt nguyên tử trong cơ thể mỗi người.

Vậy mà, trong cái chuyển động khổng lồ ấy, con người vẫn tự huyễn hoặc mình bằng những khái niệm như "sở hữu", "vĩnh cửu" hay "bất diệt". Mọi đế chế hùng mạnh nhất, mọi tôn giáo thâm sâu nhất, mọi phát minh vĩ đại nhất - rốt cuộc cũng chỉ là những tiếng vọng mong manh, tan biến trong dòng chảy vũ trụ vô tình.

Khi đích đến là điều không ai biết

Câu hỏi "Chúng ta đang đi về đâu?" không chỉ là vấn đề vật lý học. Đó là câu hỏi xuyên suốt lịch sử triết học, tôn giáo và tâm linh.

Nếu nhìn thuần túy dưới góc độ khoa học, câu trả lời thật lạnh lùng: Chúng ta đang trôi về phía cái lạnh vô biên, nơi các vì sao dần tàn lụi, vũ trụ giãn nở đến điểm mọi ánh sáng cũng không thể kể lại câu chuyện của mình. Một kịch bản "Cái chết nhiệt" (Heat Death) mà nhiều nhà khoa học dự đoán.

Nhưng con người không thể - và không muốn - chấp nhận một hành trình vô nghĩa như vậy. Bởi nếu điểm cuối là hư vô, thì điều gì khiến mỗi cá nhân vẫn khát khao sống, yêu thương và cống hiến từng ngày?

Ý thức - Ngọn đước giữa bóng tối vũ trụ

Chính trong sự vô định ấy, con người lại tìm thấy ý nghĩa. Không phải ở đích đến, mà ở cách ta sống trong hành trình.

Phật giáo gọi cuộc đời là "bể khổ" vì bản chất của vạn vật là vô thường. Nhưng trong vô thường ấy, con người có cơ hội giác ngộ - nhận ra giá trị thực sự không nằm ở việc bám víu vào những thứ mong manh, mà là thắp sáng chính mình bằng từ bi, trí tuệ và tỉnh thức.

Có thể vũ trụ là một chuyến tàu không người lái. Nhưng mỗi chúng ta đều có quyền lựa chọn: Sống như một hành khách ngủ quên, hay là người tỉnh táo nhìn ngắm hành trình, biết ơn từng khoảnh khắc được hiện hữu.

Ý thức - thứ tưởng chừng mỏng manh hơn cả lớp không khí bao quanh Trái Đất - lại chính là ngọn lửa duy nhất giúp con người không bị nuốt chửng bởi sự vô tình của không gian và thời gian.

Thay vì hỏi “đi đâu?” - Hãy hỏi “sống thế nào?”

Chúng ta không thể kiểm soát được hướng đi của dải Ngân Hà, càng không thể xoay chuyển quy luật vũ trụ. Nhưng chúng ta có thể kiểm soát cách mình sống.

Giữa dòng chảy bất tận ấy, điều vĩ đại nhất của con người không phải là xây nên những kim tự tháp hay phóng tàu thăm dò lên sao Hỏa, mà là khả năng yêu thương, sáng tạo, và trao truyền ý nghĩa cho nhau.

Có lẽ, mục đích cuối cùng không phải là "tới đâu", mà là để lại ánh sáng - dù nhỏ bé - trong hành trình đang lao vào bóng tối ấy.

Bởi vì, nếu tất cả đều tan biến, thì ý thức về cái đẹp, cái thiện và sự kết nối giữa con người với nhau mới là điều khiến sự tồn tại này trở nên đáng giá.

Kết lời: Làm thuyền trưởng của chính mình

Không ai trong chúng ta biết vũ trụ sẽ đưa mình đi về đâu.

Nhưng mỗi người có thể làm thuyền trưởng cho chính cuộc đời mình - lựa chọn cách sống sao cho khi ánh sáng cuối cùng tắt đi, ta vẫn có thể mỉm cười vì đã không hoài phí chuyến hành trình.

Giữa vũ trụ lạnh lẽo và vô tình, con người có thể nhỏ bé, nhưng tâm hồn và ý thức lại là điều mà không một "Kẻ Hấp Dẫn Vĩ Đại" nào có thể nuốt chửng.

Vậy nên, dù không ai cầm lái, và đích đến là điều không rõ ràng, hãy sống như thể mỗi ngày là một bản giao hưởng ý nghĩa trên chuyến tàu vũ trụ này.

Chúng ta đang đi về đâu? Không ai biết. Nhưng chúng ta có thể chọn cách mình đồng hành.

Tác giả: **Nguyễn Huy Du**

Ghi chú: Bài viết là cách hành văn, các lập luận và đặt vấn đề theo góc nhìn riêng của tác giả.